

Temat 2. Pielgrzymować do grobu Apostoła

Ludzie, a wśród nich zadeklarowani pielgrzymi, wędrują wielokrotnie do wyjątkowych miejsc, udają się do słynnych sanktuariów, biorą udział w ludowych pielgrzymkach. Teraz jednak zachęcamy do udziału w pielgrzymowaniu do grobu apostoła Jakuba. Wyjątkowość tej pielgrzymki kryje się w jej celu: grobie Apostoła. To nadaje jej wyjątkowego i nowego charakteru.

I. Pielgrzymować do Composteli

Poczynając od odkrycia grobu apostołskiego, który szybko został uznany za jedno z najbardziej świętych miejsc w świecie chrześcijańskim, rozpoczął się okres wielkich pielgrzymek: pielgrzymek do Santiago de Compostela. W ten sposób Camino de Santiago staje się uprzywilejowaną drogą pielgrzymowania i punktem zbieżnym wielu europejskich dróg, a jednocześnie pielgrzymowanie jakubowe stopniowo stworzyło najlepszy z obrazów człowieka i osoby wierzącej.

Camino de Santiago rodzi się jako droga chrześcijańskiej świadomości realizowana z perspektywy wiary i z wiarą. Dziś, w nowych warunkach, znowu nabiera znaczenia jako droga odnowy religijnej, nawrócenia, wiary w Jezusa Chrystusa, ponownego odkrywania własnej tożsamości chrześcijańskiej, wspólnoty kościelnej, a przez to pojednania, jedności i pokoju między wszystkimi ludźmi.

II. Pielgrzymować do Composteli: spotkanie z wiarą apostołów

Kierujący swój wzrok na Compostelę powoli odkrywa, że egzystencja „naznaczona ofiarą” to zdobywanie – *konkwista*, w której towarzyszem podróży jest sam Bóg: towarzysz, który pojawia się podczas spotkań i wydarzeń w czasie naszego wędrowania. Na końcu tej drogi doświadcza się obecności świadka – apostoła Jakuba – przyjaciela, który przyciągał od samego początku drogi.

Oryginalne znaczenie pielgrzymowania dotyczy zmierzania do grobu Apostoła: z tego powodu ma sens bardziej głęboki i radykalny w relacji

do wiary. W istocie „Dobra Nowina” Jezusa i czasy, jakie On zainaugurował, podobnie jak zbawcza wiara, są związane z wiarą i osobą pierwszych świadków, którymi są apostołowie. Oni to mogą być określani jako fundamenty wiary, oryginalni świadkowie objawienia Jezusa Chrystusa i filary Kościoła (Ap 21,14; Ef 2,20).

W dzisiejszym Kościele nadal trwa „pamięć” o apostołach ze względu na apostołski charakter Kościoła. W pielgrzymowaniu do Santiago kryje się mniej lub bardziej wyraźna świadomość apostołska. Zwyczajowe określenia „apostołski”, „miasto Apostoła”, „dzień Apostoła” etc. to znaki i ewidentne wyrazy tej apostołskości.

Kościół w Santiago szczyli się posiadaniem korzeni apostołskich. Obecność Apostoła Jakuba oznacza bardziej żywą relację z początkowym przepowiadaniem apostołów i wezwanie do wiary i apostołstwa.

III. Apostoł, świadek i męczennik wiary

Apostoł Jakub ofiaruje nam wyjątkowe świadectwo wiary i opowiedzenie się za Jezusem Chrystusem. Wraz ze swoim bratem, św. Janem, porzucił zawód rybaka i poszedł za Jezusem, aby realizować postawione przed nim zadanie, które zdaje się nie mieć granic.

Święty Jakub był jednym z trzech najbliższych przyjaciół Jezusa. Ewangelia wyraża to przez ukazywanie go jako świadka wyjątkowych zdarzeń: wskrzeszenia córka Jaira, Przemienienia Pańskiego oraz agonii w ogrodzie Getsemani.

Gdy apostołowie ustalali między sobą, dokąd każdy zanieś Dobrą Nowinę Ewangelii, tradycja mówi, że Jakub wybrał najbardziej oddalone miejsce, „koniec świata”. To w Hiszpanii proklamował naukę o zbawieniu głoszoną przez Jezusa.

Po tym, jak poniósł męczeńską śmierć, zabity przez króla Heroda, jego uczniowie przywieźli ciało Apostoła do Galicji, gdzie został pochowany i spoczywa tam do dziś.

Apostoł Jakub nadal powtarza wszystkim również w naszych czasach, w sensie rozszerzającym i intensyfikującym, swoją determinację głęboko powiązaną z wiarą: owe „możemy”, które zaprasza, a jednocześnie pobudza do osobistej wierności, do wysiłku w życiu wewnętrznym

i do wyrabiania w sobie dyspozycyjności, aby odpowiadać na wezwania, jakie Bóg kieruje, zapraszając nas do pracy na rzecz Królestwa Bożego.

IV. Pielgrzymowanie do Composteli: ożywianie korzeni wiary w celu nowej ewangelizacji

Pielgrzymowanie do Composteli ma stać się wyjątkową okazją do przyjęcia łaski intensyfikacji duchowej i ewangelizacyjnej. Więcej: może przekształcić się w wielki znak nowego i definitywnego nawrócenia oraz ponownego spotkania z Jezusem Chrystusem, Panem i Jego Kościołem, a przez to pielgrzymowanie staje się sposobem, dzięki któremu raz jeszcze zakwitnie, z nową siłą i zaangażowaniem, powołanie apostoelskie.

Dla wszystkich, a zwłaszcza dla młodzieży, pielgrzymka do Composteli jest szansą na podjęcie wyzwania, jakie rzucił św. Jan Paweł II w czasie swoich drugich odwiedzin w Santiago:

Gdy patrzę na was, młodych, odczuwam wielką wdzięczność i wielką nadzieję. Przyszłość kolejnego wieku jest w waszych rękach [...]. Aby zbudować historię, jaką chcecie i możecie [...] powinniście być ludźmi głęboko wierzącymi w człowieka oraz w wielkość ludzkiego powołania, powołania, jakie realizuje się w szacunku do prawdy, godności i nienaruszalnych prawd osoby ludzkiej. Widzę, że rodzi się w was nowa świadomość waszej odpowiedzialności i nowa wrażliwość względem waszych bliźnich [...] nie lękajcie się [...] Chrystus was wzywa, abyście budowali Jego Kościół, abyście budowali nowe społeczeństwo. Zajmujcie miejsca w waszych społecznościach chrześcijańskich. Zaangażujcie wasz czas i wasze talenty, wasze serce i waszą wiarę, aby ożywić celebracje liturgiczne, aby uczestniczyć w niezmierzonej pracy katechetycznej z dziećmi, nastolatkami, dorosłymi, aby wprowadzić ich w niezliczone posługi z korzyścią dla najbardziej potrzebujących [...] aby ożywić wasze ruchy, aby pracować na polu obrony i promocji osoby ludzkiej. Prawdziwie, żniwo jest wielkie i entuzjastyczne dla młodych, którzy się czują pełni życia.